

Pójdźcie do Mnie wszyscy, którzy jesteście spracowani i obciążeni, a Ja wam dam ukojenie. Mt.11:28

Ewangelia dla Ciebie

Zaiste, ciężą na nas nasze występki i nasze grzechy i z powodu nich giniemy. Jakże mamy żyć? Ezech. 33:10.

Lecz on nasze choroby nosił, nasze cierpienia wzięł na siebie. A my mniemaliśmy, że jest zraniony, przez Boga zbity i umęczony. Lecz on zraniony jest za występki nasze, starty za winy nasze. Ukarany został dla naszego zbawienia, a jego ranami jesteśmy uleczeni. Wszyscy jak owce zblądziliśmy, każdy z nas na własną drogę zoczył, a Pan jego dotknął karą za winę nas wszystkich. Izaj. 53:4-6

www.daniel2010.eu

Nauka Biblii o zbawieniu

WPROWADZENIE

Słowo „uwolnienie” nie ma aktywnego charakteru. Ma ono bardziej stabilny charakter. Jeśli używamy słów „ratunek” lub „zbawienie” – brzmi to dynamiczniej. Te słowa mobilizują siły do działania. W biblijnym znaczeniu tego słowa mamy do czynienia z wiecznymi wartościami: mowa jest o życiu ludzi, czasie i wieczności, o wiecznej chwale lub wiecznym potępieniu.

Wiemy, że jest tylko jedno zbawienie i to zbawienie zawiera się w osobie Jezusa Chrystusa. Przy tym, zgodnie z objawieniem Biblii, Jezus Nowego Testamentu jest Mesjaszem Starego Testamentu. Jest On historyczną osobą. Modernistyczna teologia chętnie chciałaby widzieć w Pismach Nowego Testamentu definicję wiary pierwszego Kościoła, który naśladował jakiegoś Chrystusa. Nie pragnie ona widzieć w Nim Mesjasza Starego Testamentu, a to oznaczałoby, że nie jest On Synem Bożym i w ten sposób nie jesteśmy powołani do wierzenia w Jezusa, ale tak, jak Jezus. W takim wypadku byłby On adwokatem ludzi lub przywódcą tych, którzy są pozbawieni praw. Jakże możemy być wdzięczni, że możemy wierzyć tak, jak mówi Biblia, iż mamy do czynienia nie z karykaturą, lecz z żywym Bogiem, który stał się człowiekiem i w którego możemy wierzyć.

Jezus Chrystus był prześladowany

przez religijnych przywódców, gdyż mieli oni inny pogląd na zbawienie. Dziś głoszona ewangelia o zbawieniu i zrozumienie wybawienia też są odrzucane.

Osobiście cieszę się i chcę zaświadczyć o tym, że otrzymałem zbawienie w Jezusie Chrystusie i że mogę nieść zgubionemu światu to objawione w Biblii zbawienie.

H. Weber

I. ŚMIERĆ I ZMARTWYCHWSTANIE JEZUSA CHRYSZTUSA

1. ŚMIERĆ JEZUSA CHRYSZTUSA

Śmierć Jezusa Chrystusa przepowiedziana została w Starym Testamencie. Wiele obrazów i proroctw wskazuje na Jego śmierć, np.: 1M.3:15 lub ofiary. Śmierć Jezusa Chrystusa jak czerwona nić prorocka ciągnie się przez Stary Testament. Dlatego Pan Jezus mógł powiedzieć: „Czyż Chrystus nie musiał tego wycierpieć?” (Łk. 24:26).

Śmierć Jezusa Chrystusa jest podstawową przyczyną Jego wywyższenia. Musiał On stać się ciałem, żeby umrzeć. My rodzimy się po to, aby żyć. On narodził się po to, aby umrzeć (Hbr. 2:14). Pan Jezus sam mówił: „Albowiem Syn Człowieczy nie przyszedł, aby mu służyło, lecz aby służyć i oddać swe życie na okup za wielu” (Mk. 10:45).

Śmierć Jezusa Chrystusa jest podstawą ewangelii. Dobra nowina głosi: Jezus zmarł za mnie, abym ja mógł żyć (1Kor. 15:1-3). Inne religie budują swoją naukę na życiu ich założycieli, zaś chrześcijaństwo – na śmierci Jezusa Chrystusa.

Śmierć Jezusa Chrystusa jest przedmiotem największego zainteresowania w niebie. O tym czytamy w przekazie o przemienieniu Jezusa (Łk. 9:30-31). Zabity Baranek na wieki jest centrum Bożego tronu. Jego śmierć wysławia się i chwali w modlitwach (Ob. 5:8-12).

Co oznacza śmierć Jezusa Chrystusa?

1. Pojednanie

Pojednanie – to jedność dwóch nieprzyjaznych partii, ugrupowań itd. W Biblii są nimi święty Bóg i grzeszny człowiek. Podczas pojednania usuwa się to, co przedtem dzieliło. Według pogańskiego pojęcia człowiek zjednuje sobie Boga. Lecz w biblijnym znaczeniu, to Bóg pojednał się z człowiekiem (3M. 17:11; Rz. 5:1). Pierwotne znaczenie słowa „pojednanie” oznacza „zamykać”, „przykrywać”. To, co w 1M. 6:14 tłumaczy się jako „powlec”, w innych miejscach tłumaczy się słowem „pojednanie”. Krew zwierzęcia zamyka i przykrywa. Wina jest zakryta, tak że winny może ostać się przed Bogiem.

Adam w raju odłączył się od Boga w wyniku nieposłuszeństwa. Grzech rozdzielił Adama i Boga. Pojawiła się potrzeba pojednania się z Bogiem.

Centralne miejsce o pojednaniu znajdujemy w słowach: „Bóg w Chrystusie świąt z sobą pojednał” (2Kor. 5:19-20). A teraz człowiek wzywany jest do pojednania się z Bogiem (2Kor. 5:20). Oznacza to przyjęcie zbawienia, które już dokonało się. Pewnym jest, że Chrystus pojednał z Bogiem cały świat (Kol. 1:20). Patrząc obiektywnie, pojednanie dokonane jest dla wszystkich, lecz nie powinniśmy zatrzymywać się na tych wersetach i czytajmy dalej. Proszę przeczytać 2Tes. 1:8-10. Widzimy tu subiektywną stronę tego pojednania. Tylko ten doświadczy pojednania, kto w wyniku

upamiętania i wiary przyjmie zbawiającą ofiarę Jezusa Chrystusa. Mówi się tu o tych, „którzy nie są posłuszni ewangelii Pana naszego Jezusa”, którzy pomimo tego, iż obiektywnie są pojednani, poniosą karę wiecznego potępienia oraz odłączenia od Boga i chwały Jego.

Na podstawie Biblii nie możemy wierzyć w tzw. powszechne pojednanie, tj. w to, że wszyscy ludzie automatycznie są pojednani z Bogiem przez śmierć Jezusa Chrystusa. Niektórzy myślą, iż ostatecznie tylko ci zginą, którzy słyszeli o pojednaniu, lecz odrzucili je, którzy nieposłuszni są ewangelii. Gdyby było to prawdą, to ewangelizacja byłaby przestępstwem. Dużo ludzi słysząc ewangelię odrzuca ją, a wtedy zgodnie z tą nauką zginęliby. Jednocześnie ci, którzy nie słyszeli, automatycznie byłiby pojednani i tym samym zbawieni.

To tzw. uniwersalne pojęcie zbawienia, dało ruchowi „powszechne zbawienie” nową nazwę – „uniwersalizm”. Uniwersalizm nie jest oparty na Piśmie. Jest on fałszywą nauką. Jest pewne, że Pismo Święte czyni dla wszystkich propozycję uniwersalnego zbawienia, lecz to zbawienie musi być przyjęte wiarą. Kto nie wierzy w Jezusa Chrystusa, będzie zgubiony na wieki. Tak więc, istnieje tylko jedna możliwość – Chrystus lub piekło.

2. Zastępstwo.

Śmierć zastępcza oznacza czyjaś śmierć za kogoś. Powoduje ona uwolnienie tego, za kogo została poniesiona. Tak rozumiemy paschalnego baranka w 2M. 12. Tej nocy w każdym domu egipskim był trup. Był nim pierworodny syn lub baranek. Tak też rozumiemy składanie ofiar, np. w 3M. 4:27-29 – przede wszystkim werset 29. Izraelita, który zgrzeszył, musiał włożyć swoje ręce na głowę zwierzęcia przeznaczanego na ofiarę i wyznać swój grzech. Po tym zwierzę uśmiercano zamiast niego.

Zastępstwo wyrażone jest w Biblii za pośrednictwem krótkich słów „za” lub „dla”. Proszę przeczytać ze zwróceniem uwagi na te krótkie słowa: Iz. 53:5; Mk. 10:45; Rz. 5:8.

Oczywiście wszyscy dobrze znają miejsce w Biblii: „On za nas” – Izajasz 53 rozdział. Jeśli Jezus jest moim zastępcą, wtedy Jego mowy, czyny i życie, Jego cierpienia oraz śmierć na tyle są moimi, jakbym sam dokonał tego, czego dokonał On. Niżej przytoczona jest historia, która miała miejsce w rzeczywistości.

Pewien młody Amerykanin został powołany do wojska. Gdyż był w domu niezbędny, inny młody człowiek zgłosił się na ochotnika zamiast niego. Zginął on na wojnie. Po jakimś czasie młody człowiek ponownie otrzymał wezwanie do wojska. Odpowiedział on na to: „Już wypełniłem swój obowiązek”. Ta odpowiedź nie została przyjęta. Zwrócił się on do Sądu Najwyższego. Sąd orzekł, że zgodnie z prawem ten młodzieniec jest wolny, gdyż wypełnił swój obowiązek w osobie swojego zastępcy.

Znaczenie zastępstwa Jezusa Chrystusa jest bardzo ogromne. W 2Kor. 5:14-15 czytamy, „że jeden za wszystkich umarł; a zatem wszyscy umarli. A umarł za wszystkich, aby ci, którzy żyją, już nie dla siebie samych żyli, lecz dla tego, który za nich umarł i został wzbudzony”. A to oznacza, że nie mamy już prawa rozporządzać swoim życiem, jeśli przyjęliśmy wybawienie w Jezusie Chrystusie.

3. Wybawienie.

Wybawienie oznacza uwolnienie od jakiegokolwiek winy. W Starym Testamencie uwolnienie przewiduje się dla zubożalego (3M. 25:25-26), dla składających śluby (3M. 27 r.) i dla całego szeregu przewinień. Wybawienie ma dwie strony. W Tt. 2:14 jest powiedziane, że Chrystus wybawił nas od wszelkiej nieprawości, doprowadzając nas do gorliwości o dobre uczynki. Tak więc widzimy, że jesteśmy uwolnieni „od – do”, jesteśmy odkupieni i jednocześnie kupieni. „Nawróciliście się od bałwanów do Boga” (1Tes. 1:9).

Wybawienie kosztowało Jezusa Chrystusa życie. Jego krew jest zapłatą (Mk. 10:45; Ef. 1:7). Chrystus wykupił nas od przekleństwa zakonu (Ga. 3:13). Wybawił On nas od wymagań zakonu (Ga. 4:5). Wybawił On nas od mocy grzechu (Rz. 6:14). Wyzwolił On nas spod władzy szatana (Hbr. 2:14; Kol. 1:13). Lecz jeszcze nie jesteśmy uwolnieni od obecności grzechu.

Wybawienie obejmuje wszystkie dziedziny naszego życia, w tej liczbie i nasze ciało, którego wykupienia jeszcze oczekujemy (Rz. 8:23). Ale już otrzymaliśmy za datę tego wykupienia (Ef. 1:14).

Na koniec chcę podkreślić, że Chrystus umarł za wszystkich ludzi. Stał się On nowotestamentowym tronem łaski, miejscem miłosierdzia lub ofiarą przebłągalną (Rz. 3:25). W ten sposób każdy człowiek, przychodzący dziś do Chrystusa, do tronu łaski, otrzymuje łaskę (Hbr. 4:16). Dlatego też i mówimy o epoce łaski.

Pan Jezus mówi: „Tego, który do mnie przychodzi, nie wyrzucę precz” (J. 6:37). Gdy Pan Jezus przesiądzie się na tron sędziowski, będzie już za późno. Tym sposobem krzyż Jezusa Chrystusa jest dla ludzkości miejscem spotkania, a także centrum i miejscem rozdzielania.

2. ZMARTWYCHWSTANIE I WYWYŻSZENIE JEZUSA CHRYSTUSA

Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa jest na tyle ważnym wydarzeniem, że Nowy Testament ponad 100 razy mówi o tym. Apostoł Paweł przytacza listę świadków, którym Zmartwychwstały ukazał się (1Kor. 15:5-8).

O ważności zmartwychwstania Jezusa Chrystusa wie też i szatan. I tak, np. na samym początku próbował on uczynić je fałszywym (Mt. 28:13). Ale w 1Kor. 15:4 powiedziano nam, że Jezus Chrystus zmartwychwstał według Pism. Tak musiało wypełnić się Pismo (Łk. 24:44-46). Jedno z centralnych prorockich miejsc znajdujemy w słowach: „Bo nie pozostawisz mojej duszy w Szeolu i nie dozwolisz, by wierny Tobie doznał skażenia” (Ps. 16:10 BT). To miejsce zapowiada zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa (Dz. 2:27-32).

Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa jest najważniejszym punktem w kazaniach apostołów. Jakże mało znaczącym byłoby kazanie o śmierci Jezusa, gdyby On nie zmartwychwstał. Chrystus (Jezus) umarł, lecz i zmartwychwstał (Rz.8:34). Tak triumf zmartwychwstania przewija się przez pierwsze rozdziały Dziejów Apostolskich – 2:24,32; 3:15; 4:10. Możemy też powiedzieć, że wieść o zmartwychwstaniu jest drugą połową ewangelii (1Kor. 15:3-4; Rz. 6:5).

Na zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa opiera się lub upada nasza wiara. Wiara pochodzi ze Słowa. Zmartwychwstanie Jezusa jest najważniejszym punktem apostoelskich kazań. Oznacza to, że zmartwychwstanie powinno być najważniej-

szym punktem treści naszej wiary. Tak czytamy: „I uwierzysz w sercu swoim, że Bóg wzbudził go z martwych” (Rz. 10:9). Ze szczególną jasnością o ważności zmartwychwstania Jezusa w naszej wierze mówi się w 1Kor. 15:14-20. Proszę zwrócić uwagę na pięć prawd:

- Jeśli Chrystus nie zmartwychwstał, nasze kazanie byłoby daremne (w. 14)
- Wtedy byłaby daremna wiara nasza (w. 14)
- Okazalibyśmy się fałszywymi świadkami (w. 15)
- Jesteśmy jeszcze w swoich grzechach (w. 17)
- Ci, którzy zasnęli w Chrystusie, poginęli (w. 18)

1. Charakter i okoliczności zmartwychwstania Jezusa Chrystusa.

Przy całym podkreśleniu zmartwychwstania Jezusa Chrystusa, powinniśmy jednocześnie mieć na uwadze, że to Bóg wzbudził Go z martwych. Pismo świadczy: „Ale Bóg go wzbudził” (Dz. 2:24). W Rz. 8:11 czytamy: „A jeśli Duch tego, który Jezusa wzbudził z martwych, mieszka w was”. Mówimy o wzbudzeniu Jezusa, jeśli mowa jest o Bogu Ojcu lub Bogu Duchu Świętym; i o zmartwychwstaniu, jeśli mowa o Bogu Synu.

Jezus prawdziwie zmartwychwstał. Oznacza to, że był On rzeczywiście i naprawdę martwy. Istnieje nauka, że Jezus znajdował się tylko w stanie pozbawienia świadomości, był nieprzytomny i w zimnym grobie ponownie doszedł do siebie. Pismo uczy, że Chrystus umarł (Mk. 15:44-45). Zostało to potwierdzone też przez świadectwo rzymskiego setnika (J. 19:33-35); dalej – jeden z żołnierzy przebił Jego bok. Świadectwo wywyższonego Jezusa głosi: „Byłem martwy, lecz oto żyję na wieki wieków” (Ob. 1:18).

Szczególnie wrogowie Jezusa Chrystusa sami przyczynili się do dokonanego zwycięstwa nad śmiercią, wystawiając strażę przed grobem i pieczętując go.

Zmartwychwstanie Jezusa było cielesnym zmartwychwstaniem. Dziś modna jest niewiara w cielesne zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Mówi się przy tym, że zmartwychwstał On tylko duchowo, że duchowo, w duchu ukazał się uczniom i że tylko Jego nauka żyje. W Ps. 16:10 i Dz. 2:31 podkreśla się cielesne zmartwychwstanie. Pusty grób (J. 20:5-8) świadczy o cielesnym zmartwychwstaniu. Podczas ukazania się w kręgu uczniów (Łk. 24:36-43) Zmartwychwstały był w ciele. Tylko przez cielesne zmartwychwstanie zwycięstwo nad śmiercią jest możliwe i doskonałe. To ciało, które zostało złożone w grobie – zmartwychwstało (J. 20:25-29).

Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa było szczególnym zmartwychwstaniem. Do tej pory wszystkie zmartwychwstania były czasowe i ograniczone ziemskim życiem. Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa jest zmartwychwstaniem w chwalebny ciele, tj. wiecznym. On już na wieki i nigdy nie ujrzy śmierci, w przeciwieństwie do zmartwychwstałych osób Starego i Nowego Testamentu (Rz. 6:9; Ob. 1:8).

2. Skutki zmartwychwstania Jezusa Chrystusa

Jezus Chrystus udowadnia Swoim zmartwychwstaniem autorytet Swojego nauczania i to, że jest Synem Bożym (Mt. 12:38-40; J. 2:13-22).

Wzgardzenie zmartwychwstaniem Jezusa Chrystusa jest automatycznie kwestionowaniem Jego boskości. „Który według ducha uświęcenie został ustanowiony Synem Bożym w mocy przez zmartwychwstanie” (Rz. 1:4). Jezus Chrystus nie stał

się Synem Bożym przez zmartwychwstanie, lecz objawił się przez nie jako Syn Boży. W ten sposób zmartwychwstanie ma ogromne znaczenie dla samego Pana. Uprawnocenia ono Jego synostwo Boże.

Wierzącym w zmartwychwstanie Pana, Biblia świadczy o pięciu skutkach zmartwychwstania Jezusa Chrystusa.

a) Jesteśmy w Jezusie Chrystusie usprawiedliwieni przed Bogiem.

„Który... został wzbudzony z martwych dla usprawiedliwienia naszego” (Rz. 4:25). Usprawiedliwiający jest moim usprawiedliwieniem. Zbawiciel jest moim zbawieniem. Pojednający jest moim pojednaniem. Bóg udowadnia przez wzbudzenie z martwych Swojego Syna, że przyjął ofiarę Golgoty. Tym samym usprawiedliwia On nas. Chrystus jest naszym Zastępcą, tak w śmierci jak i w zmartwychwstaniu.

d) Mamy żywą nadzieję.

„Odrodził nas ku nadziei żywej przez zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa” (1P. 1:3). Przez Zmartwychwstałego mamy żywą nadzieję, solidny fundament naszej przyszłości. On jest naszą nadzieją (1Tm. 1:1).

Proponuję prześledzić sytuację człowieka, który jest w położeniu bez wyjścia, bez Chrystusa: (Job. 8:13; 11:12; Prz. 10:28; Ef. 2:12).

c) Mamy nowe życie.

Nasze życie w uświęceniu jest skutkiem zmartwychwstania Chrystusa. „Aby jako Chrystus wzbudzony jest z martwych... tak żebyśmy i my w nowości żywota chodzili” (Rz.6:4; Ef.2:6). Chodzenie w nowości żywota stało się możliwe przez współdziałanie w zmartwychwstaniu Chrystusa. Moc tego chodzenia demonstruje się w zmartwychwstaniu. „I jak nadzwyczajna jest wielkość mocy jego wobec nas, którzy wierzymy dzięki działaniu przemożnej siły jego, jaką okazał w Chrystusie, gdy wzbudził go z martwych” (Ef. 1:19-20).

Nowe życie jest jednocześnie zwycięskim życiem. Fakt naszego zwycięskiego życia jest skutkiem zmartwychwstania Jezusa Chrystusa (1Kor. 15:55-57). Te wielkie oświadczenia znajdują się na końcu rozdziału, który mówi o zmartwychwstaniu. Są one swego rodzaju kropką, kończącą wieść o zmartwychwstaniu. Dlatego nie jest dziwne, że apostoł Paweł na koniec swojego świadectwa (Flp. 3:10) mówi, że ma tylko jedno pragnienie, „żeby poznać go, i doznać mocy zmartwychwstania jego”.

d) Mamy żywego Arcykapłana.

„Któż będzie potępiał? Jezus Chrystus, który umarł, więcej, zmartwychwstał... ten przecież wstawia się za nami” (Rz. 8:34). Codziennie potrzebujemy arcykapłńskiej służby Jezusa, która stała się możliwa tylko dzięki Jego zmartwychwstaniu. On wstawia się za nami u Ojca przez ofiarę swojej krwi (Hbr. 9:24; 1J.2:1).

Gdy wsłuchamy się, to w służbie naszego Pana odnajdziemy następujące modlitwy: Gdy byliśmy jeszcze Jego nieprzyjaciółmi, On modlił się (Łk. 23:34). Potem prosi On Ojca o zachowanie wierzących i ich wiary (Łk. 22:31-32; J. 17:15). Modli się On o ich uświęcenie (J. 17:17); nawet modli się o owoce ich służby (J. 17:20).

Będąc zmartwychwstałym i wielkim Arcykapłanem, obiecuje On swoją codzienną obecność: „A oto Ja jestem z wami po wszystkie dni aż do skończenia świata” (Mt. 28:20).

e) My też zmartwychwstaniamiy.

„Jezus... zmartwychwstał... Bóg przez Jezusa przywiedzie z nim tych, którzy zasnęli” (1Tes. 4:14; 2Kor. 4:14). Nasze zmartwychwstanie lub przemienienie podczas pochwylenia – jeśli jeszcze będziemy żyć w ciele gdy przyjdzie Jezus – jest skutkiem zmartwychwstania Jezusa Chrystusa. Jego zmartwychwstanie jest gwarancją naszego (Rz. 8:11). Jego zmartwychwstanie jest też przykładem dla naszego zmartwychwstania (Flp.3:21; 1Kor. 15:49).

Konieczne jest też przypomnienie o następstwach zmartwychwstania dla niewierzących i świata. Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa jest przyczyną zmartwychwstania wszystkich ludzi. Jego zmartwychwstanie gwarantuje zmartwychwstanie wszystkich ludzi (J. 5:28-29), lecz też jest bezbłędnym potwierdzeniem sądu (Dz. 17:31). Ten sąd oznacza dla niewierzących wieczną zgubę. Jakże tragiczne w skutkach dla niewierzących jest zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa.

3. Wywyższenie Jezusa Chrystusa.

Robimy różnicę między wniebowstąpieniem i wywyższeniem. Jako wniebowstąpienie rozumiemy Jego powrót do nieba w zmartwychwstałym ciele. Jako wywyższenie rozumiemy akt dokonany przez Ojca, w wyniku którego Syn zasiadł po prawicy Jego.

Wniebowstąpienie ludzie mogli obserwować z ziemi (Łk. 24:50; Dz. 1:2-11). Nie możemy porównywać tego do lotu kosmicznego, który jest nam dobrze znany ze współczesnych czasów; lecz, jak napisane jest w Dz. 1:11, nastąpiło przejście ze świata widzialnego do świata niewidzialnego. Zaś wywyższenie Chrystusa odbyło się w niebie (Dz. 2:33; Flp. 2:9). Jakie są następstwa wniebowstąpienia i wywyższenia Jezusa Chrystusa?

a) Syn zasiadł na tronie.

Po 33 latach życia na ziemi, powrócił On do nieba. Jego dzieło na ziemi zostało zakończone (J.17:4-6; 19:30). Zwycięzca z Golgoty powrócił do nieba z triumfem (Kol. 2:15).

Na ziemi nie było dla Niego miejsca. On sam mówił: „Syn Człowieczy nie ma, gdzie by głowę skłonił” (Mt.8:20). Po powrocie do nieba Ojciec dał Mu zasłużone miejsce (Hbr. 2:7-9; Flp. 2:7-11).

Wywyższenie Chrystusa oznacza wzięcie przez Niego władzy (Mt. 28:18). Na ten temat istnieje rozdział w Biblii – Ob.5.

b) Wierzący otrzymali Ducha Świętego.

W pożegnalnych mowach nasz Pan wyraźnie mówił, że będzie lepiej dla wierzących, jeśli On wróci do Ojca, bo tylko w ten sposób będą mogli oni otrzymać Ducha Świętego (J. 16:5-14). Gdyby Chrystus pozostał na ziemi, mógłby żyć tylko wśród

nas. Zaś teraz może On przez swojego Ducha przebywać w wierzących.

Spełnienie tej obietnicy nastąpiło w dniu Pięćdziesiątnicy (Dz. 2:33). W Liście do Rzymian, 8:14-16, powiedziano nam o przywilejach, które otrzymali wierzący z Duchem. Tylko wtedy, kiedy Duch Boży przebywa w nas, możliwe jest życie duchowe. Dotykamy tu ważnych zagadnień naszego życia duchowego: pełnia Ducha, owoc Ducha i dary Ducha. To wszystko stało się możliwe dzięki wniebowstąpieniu Jezusa Chrystusa

c) Kościół otrzymał głowę.

Centrum, tj. Głowa Kościoła, znajduje się w niebie (Ef. 1:22). Przykład ciała ukazuje najgłębszą jedność między Chrystusem i Kościołem. Ciało może w koniecznym przypadku obejść się bez jednego członka, ale bez głowy nie. Bez głowy ciało jest martwe. Prawdziwy Kościół jest tylko ten, którego głową jest Jezus Chrystus. W ciele panuje tylko jedna wola i ciało wypełnia wolę głowy. Głowa służy ciału (Kol. 2:19), a ciało służy głowie i wypełnia jej wolę.

Widzimy, że tak jak śmierć Jezusa ma lub może mieć w naszym życiu praktyczne znaczenie, tak i Jego zmartwychwstanie może mieć cudowne i praktyczne znaczenie.

Wielokrotnie i wieloma sposobami przemawiał Bóg dawnymi czasami do ojców przez proroków; ostatnio, u kresu tych dni, przemówił do nas przez Syna, którego ustanowił dziedzicem wszechrzeczy, przez którego także wszechświat stworzył. On, który jest odblaskiem chwały i odbiciem jego istoty i podtrzymuje wszystko słowem swojej mocy, dokonawszy oczyszczenia z grzechów, zasiadł po prawicy majestatu na wysokościach.

Hebr. 1:1-3

Jeśli jesteś samotny wśród innych ludzi; jeśli nikt cię nie rozumie; jeśli nikt nie chce cię wysłuchać; jeśli myślisz, że nie jesteś nic wart; jeśli trawi cię gorycz, twój duch jest smutny, a twoja dusza płacze – przyjmij Pana Jezusa Chrystusa jako swego osobistego Zbawiciela.

Twoje życie jest drogie, a twoja dusza nie ma ceny. Jest bezcenna. W oczach Pana Jezusa masz tak wielką wartość, że oddał On Siebie za ciebie. Nie słuchaj swoich myśli, chciej poznać Pana Jezusa Chrystusa. On chce dać tobie Swój pokój i odpocznienie, uwolnienie i radość. Tego nie może ci dać nikt inny ani nic innego, prócz Niego.

On jest pewny i nigdy nie zawodzi. Uczyni ten krok, a opowiadać będziesz innym, jak wielkich rzeczy dokonał w twoim życiu Pan Jezus Chrystus. On kocha cię i czeka na ciebie.

Powiedz: *Panie Jezu, przyjdź do mnie i zamieszka w sercu moim. Uczyni w nim Swój tron, bądź moim Panem i Zbawicielem. Oddaję się Tobie.*

Jeśli uczyniłeś to szczerym sercem, to Pan Jezus przyszedł do ciebie i zamieszkał w twoim sercu – zbawił cię. Jesteś teraz Jego dzieckiem i masz prawo do wszystkich Jego obietnic, które On pozostawił.

"Bo jeśli ustami swoimi wyznasz, że Jezus jest Panem i uwierzysz w sercu swoim, że Bóg wzbudził go z martwych, zbawiony będziesz"

(Rzymian 10:9).